

Arrest

nr. 189 280 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDERHEIDEN, die *loco* advocaat A. DE SCHRYVER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.09.2016 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: [...]1970
Geboorteplaats: U.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 06.09.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevr. S., M.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 01.12.2015 met dhr. A., Dominique, geboren op (...)1961 te Tienen.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Albanië.

Op 06.09.2016 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat meneer de procureur des Konings J. T. in zijn schrijven dd. 18.03.2016 het volgende meldt:

"Geachte ambtenaar van de burgerlijke stand,

Met verwijzing naar uw vraag van 26 januari 2016 aangaande het in rand vermelde huwelijk, deel ik u mee dat het bijkomend onderzoek van mijn ambt het vermoeden van schijnhuwelijk verder bevestigt, zodat ik derhalve van oordeel ben dat de aanwijzingen zoals opgesomd in uw voormeld schrijven kunnen worden onderschreven.

Zowel A., D. en S., M. werden verhoord door de lokale politie Tienen-Hoegaarden.

Mijn ambt weerhoudt de volgende elementen die wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk:

-er is een leeftijdsverschil van 9 jaar;

-S., M. kreeg op 20 augustus 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 2 jaar betekend, wat met zich meebrengt dat zij illegaal in het land is:

-de snelheid waarmee de relatie tot stand kwam roept vragen op. Zij leerden elkaar kennen op 12 septmebre 2015 op een terras in Brussel. Daags nadien trok S., M. al in bij A., D., 2 a 3 weken later deed A., D. een huwelijksaanzoek en op 1 december 2015 vond het huwelijk plaats te Albanië;

-S., M. gaat nog maar zelden naar Albanië, enkel één zus en ouders wonen nog in Albanië, de rest in andere landen. Haar band met Albanië is met andere woorden eerder broos en toch opteren zij ervoor om in Albanië te huwen en niet in België waar S., M. volgens haar verklaringen toch het centrum van haar belangen heeft (kinderen studeren hier en ze verblijft hier reeds meerdere jaren)!

-Er worden weinig stukken bijgebracht die de echtheid van de relatie aantonen.

Gezien deze elementen, is mijn ambt van oordeel dat het huwelijk tussen A., D. en S., M. er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar veeleer en wellicht uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van S., M. Een dergelijk huwelijk is uiteraard in strijd met de Belgische openbare orde en kan om die reden niet worden erkend.

Bijgevolg verstrekt mijn ambt negatief advies wat de erkenning van het buitenland huwelijk."

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen mevr. S., M. en dhr. A., D. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7. §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Ze licht haar eerste middel toe als volgt:

“Aangezien er ten eerste een schending is van artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en onder II. ONTVANKELIJKHEID en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd. Op 6 september 2016 diende verzoekster (voor de tweede maal) een aanvraag in tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Conform §2 van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dienen o.a. volgende personen te worden beschouwd als een familielid van de burger van de Unie:

“1°de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2°de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

–indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

–ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact

onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

–ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b)met elkaar komen samenleven;

c)beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d)ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e)geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f)ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

Zoals reeds vermeld, zijn verzoekster en de heer D. A. wel degelijk getrouwd.

De gemeente Hoegaarden weigerde ten onrechte om het huwelijk van verzoekster en de heer A. over te schrijven in de registers.

Tegen deze beslissing werd door verzoekster en de heer A. hoger beroep aangetekend bij de familierechtbank te Leuven. Zij hebben er alle vertrouwen in dat de Familierechtbank zal besluiten dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en dat de buitenlandse huwelijksakte dient te worden erkend.

Voor zover de Familierechtbank per impossibile toch zou besluiten dat verzoekster en de heer A. niet rechtsgeldig in het huwelijk zijn getreden en verzoekster niet zou kunnen worden beschouwd als “de echtgenote” (1°) van de heer A., is zij minstens “de partner” (2°) van die laatste. Zij hebben immers geruime tijd een duurzame en stabiele relatie en zijn op heden één jaar gehuwd. Ondanks het gevecht dat zij reeds dienden te leveren om een legaal en vast verblijf van verzoekster te bekomen in ons land en gelet op de stress, angst en onzekerheid die onderhavige procedure met zich meebrengt, zijn verzoekster en de heer A. op heden gelukkig getrouwd en kozen zij onvoorwaardelijk voor elkaar.

Tevens zijn zij van aan het begin van hun relatie woonachtig op hetzelfde adres alwaar zij het centrum van hun belangen hebben en van waaruit zij hun toekomst verder wensen uit te bouwen.

Ook al zou het huwelijk tussen verzoekster en de heer A. voor haar een verblijfsrechtelijk voordeel kunnen uitmaken, impliceert dit voordeel op zich niet dat het om een schijnhuwelijk zou gaan⁹. De aanwezigheid van een werkelijk voornemen om samen te leven wordt niet aangetast door het bestaan van andere bijkomende beweegredenen.¹⁰ De hoofddeden van het huwelijk tussen partijen is en blijft het tot stand brengen - en het in stand houden - van een duurzame levensgemeenschap en een gemeenschappelijk levensproject tussen hen beiden. Natuurlijk is deze wens in de praktijk enkel mogelijk indien verzoekster werkelijk op ons grondgebied kan verblijven.

De precaire verblijfssituatie van verzoekster maakt het voor partijen namelijk zeer moeilijk – zo niet onmogelijk - om duurzaam samen te leven zoals andere echtparen. Verzoekster durft amper het huis te verlaten uit angst om opgepakt en opgesloten te worden. Tevens kan zij niet werken waardoor de heer A. de enige kostwinnaar is.

Ondanks deze problemen heeft het koppel voor elkaar gekozen en wensen zij duurzaam samen te leven en samen een toekomst uit te bouwen in ons land. Het huwelijk tussen verzoekster en de heer A. werd dan ook niet uitsluitend gesloten om een verblijfsvoordeel voor verzoekster te bekomen, maar integendeel om het duurzaam samenleven tussen hen beiden in de toekomst mogelijk te (blijven) maken.¹¹

Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij en de heer A. volledig te goeder trouw zijn. Zij wensen samen een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Verzoekster en de heer A. zijn oprecht en wensen in België door het leven te gaan als man en vrouw. Beiden hebben in het verleden niet al te veel geluk in de liefde gekend. Zij leerden elkaar begin september 2015 kennen op het terras van een café in Brussel en raakten aan de praat. Het klikte meteen en er volgde spoedig een nieuwe afspraak. Sindsdien vormen zij een koppel.

De heer A. maakte kennis met de zonen van verzoekster en heeft een goede band met hen. Op heden woont het nieuw samengesteld gezin samen in de echtelijke woning te Hoegaarden, (...) alwaar zij een gezinscel vormen.

Gelet op de klik die verzoekster en de heer A. meteen met elkaar hadden, hun leeftijd en het weinige liefdesgeluk dat zij in het verleden kenden, zagen zij niet in waarom zij nog langer dienden te wachten met hun huwelijk. De heer A. vroeg verzoekster eind november 2015 ten huwelijk. Op 1 december 2015 werd het huwelijk gesloten voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lushnje (Albanië) in het bijzijn van de ouders en de zus van verzoekster.

Zowel de heer A. als verzoekster waren alleenstaand op het ogenblik van hun ontmoeting. Zij vormen op heden een gezin met de twee inwonende zonen van verzoekster. Ook de heer A. heeft twee dochters uit een vorig huwelijk. Zij wonen niet langer thuis, maar hebben een goed contact met verzoekster.

Het echtpaar wenst zijn echtelijk leven verder in België uitbouwen. Zowel de heer A. als verzoekster hebben hier het centrum van hun belangen. Zowel de kinderen van verzoekster als deze van de heer A. wonen in België. In Albanië hebben zij niets. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat het echtpaar hun huwelijk eveneens in België wenst te laten erkennen zodat zij hier verder hun leven kunnen uitbouwen. Het moge dus wel duidelijk zijn dat verweerster ten onrechte besloot tot de weigering van verblijf.”

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (4)”

Uit het bepaalde in artikel 40ter *in*uncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een verblijf van meer dan drie maanden aanvraagt als familielid van de burger van de Unie en om gezinshereniging verzoekt teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. Het feit dat men gehuwd is, volstaat op zich niet als de rechtsgeldigheid niet kan worden aangenomen.

In het eerste middel blijkt dat verzoekster de Raad minstens impliciet vraagt na te gaan of de gemachtigde terecht heeft beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort het WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk en bijgevolg om wetsontduiking en manifeste fraude gaat. Ze stelt in wezen dat de gemeente Hoegaarden ten onrechte het huwelijk weigerde over te schrijven in de registers en het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden nu de hoofdreden van het huwelijk wel degelijk het volledig te goeder trouw tot stand brengen en in stand houden van een duurzame levensgemeenschap en een gemeenschappelijk levensproject zou zijn en geenszins uitsluitend gesloten zou zijn om een verblijfsvoordeel voor verzoekster te bekomen.

Dit betreft evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het blijkt overigens dat verzoekster ook van dit rechtsmiddel op de hoogte is en een beroep heeft ingediend bij de familierechtbank. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van verzoekster door de ambtenaar van de burgerlijke stand niet erkend werd en niet vermeld werd in het Rijksregister (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Waar verzoekster stelt dat indien de familierechtbank toch zou besluiten dat het huwelijk niet rechtsgeldig is zij dan toch minstens als partner van de heer A. zou moeten beschouwd worden, kan de Raad niet volgen. Vooreerst blijkt duidelijk dat de aanvraag werd ingediend door verzoekster in de hoedanigheid van echtgenote en niet in de hoedanigheid van partner. De gemachtigde diende bijgevolg ook niet na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden waaraan een koppel moet voldoen alvorens men kan beschouwd worden als een partner in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald diende hij niet te toetsen aan de zeer strenge vereisten alvorens conform de voormelde wetsbepaling wordt aangenomen dat men een duurzame en stabiele relatie heeft. Het komt ook de Raad geenszins toe in de plaats van de gemachtigde te onderzoeken of verzoekster en de heer A. al dan niet kunnen beschouwd worden als partners in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40bis of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) afzonderlijk en in samenhang gelezen met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht haar tweede middel toe als volgt:

“Aangezien er een schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, afzonderlijk en in samenhang gelezen met artikel 7 van het Handvest en de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN, onder II. ONTVANKELIJKHEID en onder het eerste middel en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Het familieleven van verzoekster en de heer A. wordt beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest als fundamenteel grondrecht.

Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Om zich te kunnen beroepen op dit artikel moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privé-leven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu heeft verzoekster weldegelijk een gezinsleven met de heer A.. De gelegaliseerde huwelijksakte werd neergelegd, partijen wonen samen (positieve woonstcontrole), hebben een liefdevolle relatie, vormen een gezin en willen hun leven samen verder uitbouwen in België.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoekster een recht op respect voor haar gezinsleven met haar echtgenoot. De Belgische autoriteiten hebben de plicht om dit gezinsleven te respecteren en elke inmenging te voorkomen. Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.¹²

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin.¹³

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privéleven levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.¹⁴

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.¹⁵

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé- en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster is gehuwd met de heer D. A..

Het klopt dat zij hun huwelijk in België wensen te laten officialiseren. Dit door hun huwelijk in de registers van de burgerlijke stand te laten overschrijven. Dit werd hen voorlopig geweigerd omdat er aanwijzingen zouden zijn dat het zou gaan om een schijnhuwelijk – quod certe non.

Verzoekster en de heer A. hebben hiertegen beroep aangetekend.

Op heden is het nog wachten op een concrete zittingsdatum waarop de zaak zal worden ingeleid voor de Familierechtbank te Leuven. Verzoekster en haar echtgenoot hebben er alle vertrouwen in dat zij hun huwelijk ook naar Belgisch recht kunnen laten vaststellen. Aan het feit dat verzoekster en de heer A. een gezinskern uitmaken, kan dan ook niet redelijk worden getwijfeld, zodat verweerster artikel 8 EVRM schendt door alsnog te besluiten tot weigering van verblijf en zelfs een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten. Dat bovenstaand middel bijgevolg ernstig is."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster verwijst naar haar gezinsleven met haar echtgenoot A., ze is van oordeel dat ze wel degelijk een gezinsleven leidt met hem nu de gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, er een positieve woonstcontrole is, ze een liefdevolle relatie zouden hebben, een gezin vormen en hun leven samen verder zouden willen uitbouwen in België. Er zou aan de gezinskern niet kunnen getwijfeld worden. Ze wijst erop dat een afweging moet worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregel en anderzijds de door deze maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin. De gemachtigde zou niet overgegaan zijn tot een afdoende belangenafweging. Verzoekster licht toe waarom zij van oordeel is dat er sprake is van een onevenwicht.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en die zich in hetzelfde document bevindt, zodat verzoekster kennis heeft van de motieven van beide bestreden beslissingen, een motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van verzoekster, met name dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hoegaarden de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte niet heeft erkend omwille van

het negatief advies van de procureur des Konings, dat wordt geciteerd in de bestreden beslissing, waardoor geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven blijkt bijgevolg dat de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het buitenlands huwelijk te registreren. Deze weigering was gestoeld op het negatief advies van het parket van 18 maart 2016 waarin werd vastgesteld dat het buitenlands huwelijk kennelijk gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht.

Deze weigering van de gemachtigde om het huwelijk te erkennen vormt een contra-indicatie voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermingswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermingswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62).

Voorts merkt de Raad op dat het hangend beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert.

Er is *in casu* geen beschermingswaardige gezinskern, bijgevolg diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging.

Artikel 52, 3° van het Handvest stelt dat voorzover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg geldt de bespreking van het middel in het licht van artikel 8 van het EVRM eveneens voor artikel 7 van het Handvest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht haar middel toe als volgt:

"Aangezien er ten derde schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN, onder II. ONTVANKELIJKHEID, onder het eerste en het tweede middel en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stellen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerder, VERKEERDELIJK blijft suggereren dat het vooropgestelde huwelijk tussen verzoekster en de heer A. een schijnhuwelijk zou zijn.

Het gevoerde onderzoek en advies van de procureur des Konings werd allerminst grondig gevoerd. De weerhouden elementen uit het negatief advies van de procureur des Konings dd. 18 maart 2016 kunnen allen worden weerlegd. Het huwelijk van verzoekster en de heer A. is weldegelijk gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Toch besloot verweerster tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten... Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel nagelaten om alles in rekening te brengen. Tevens gaat zij onzorgvuldig te werk door de beslissing van de Familierechtbank niet af te wachten.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster is van oordeel dat de gemachtigde elke voeling met de realiteit zou verloren hebben. Het gevoerde onderzoek en advies van de procureur des Konings zouden niet grondig gevoerd geweest zijn en de weerhouden elementen uit diens negatief advies zouden allen kunnen weerlegd worden. De gemachtigde zou niet alles in rekening brengen en onzorgvuldig te werk gaan door de beslissing van de familierechtbank niet af te wachten

Zoals *supra* reeds gesteld heeft het hangend beroep bij de familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert, dermate dat de gemachtigde er niet toe was gehouden de beslissing af te wachten.

Waar verzoekster opnieuw doelt op een beoordeling van de Raad over de rechtmatigheid van de vaststelling dat het om een schijnhuwelijk gaat op zich en de procureur des Konings van een onzorgvuldig onderzoek beschuldigt, is *supra* reeds uitgelegd dat dit buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Een bijkomend onderzoek van de gemachtigde is in een dergelijke situatie niet vereist.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In haar vierde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Aangezien er ten vierde schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN, onder II. ONTVANKELIJKHEID, onder het eerste, het tweede en het derde middel en de inhoud hiervan onder dit vierde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel.

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en manifest ondoordacht is tewerk gegaan.

Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.”

Waar verzoekster stelt dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat een schending kan worden vastgesteld indien een administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en het de taak van de Raad is om het oordeel van het bestuur in die situatie onwettig te bevinden, kan ze in theorie gevolgd worden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand zich daarin bevindt en dat de ambtenaar van burgerlijke stand zich aansloot bij het

advies van het parket. De ambtenaar van de burgerlijke stand concludeert dat de geldigheid van het huwelijk wordt betwist, dat het advies van de procureur des Konings gevolgd wordt en dat geweigerd wordt het huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens besluit dat het afgesloten huwelijk geen rechten opent voor verzoekster.

De Raad kan verzoekster niet volgen dat *in casu* de gemachtigde overhaast en manifest ondoordacht te werk zou zijn gegaan en de samenloop van omstandigheden zou genegeerd hebben.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES